HAIKU

Elina Prialgauskaitė 8d

Matau paveikslą ir tuo tarpu ilgiuosi laisvės, džiaugsmo. Užklumpa begalinis noras išeiti laukan. Svajojama būti toje vietoje.

Matau, kaip varnėnas pluša, ieško kirminų savo vaikams. Bet dėl stipraus vėjo vaikai iš lizdo iškritę, jų nebėra. Netektis varnėną paveikė, jis bando sugrąžinti laiką, įsivaizduoja, kad vaikai dar gyvi.

Buvo kruša. Ledo gabalėliai atsitrenkdami į kūną sukelia dilkčiojimą, skausmą. Stipri kruša išdrasko augalų lapus. Taip pat visas tas procesas atgaivina gamtą, aš tai užuodžiu.

Už lango matau žaidžiančius pažįstamus vaikus. Žiūriu pro jį atsirėmusi į palangę ir mėgaujuosi saulės spinduliais. Norisi eiti laukan, bet negaliu, nes mane paskiepijo.

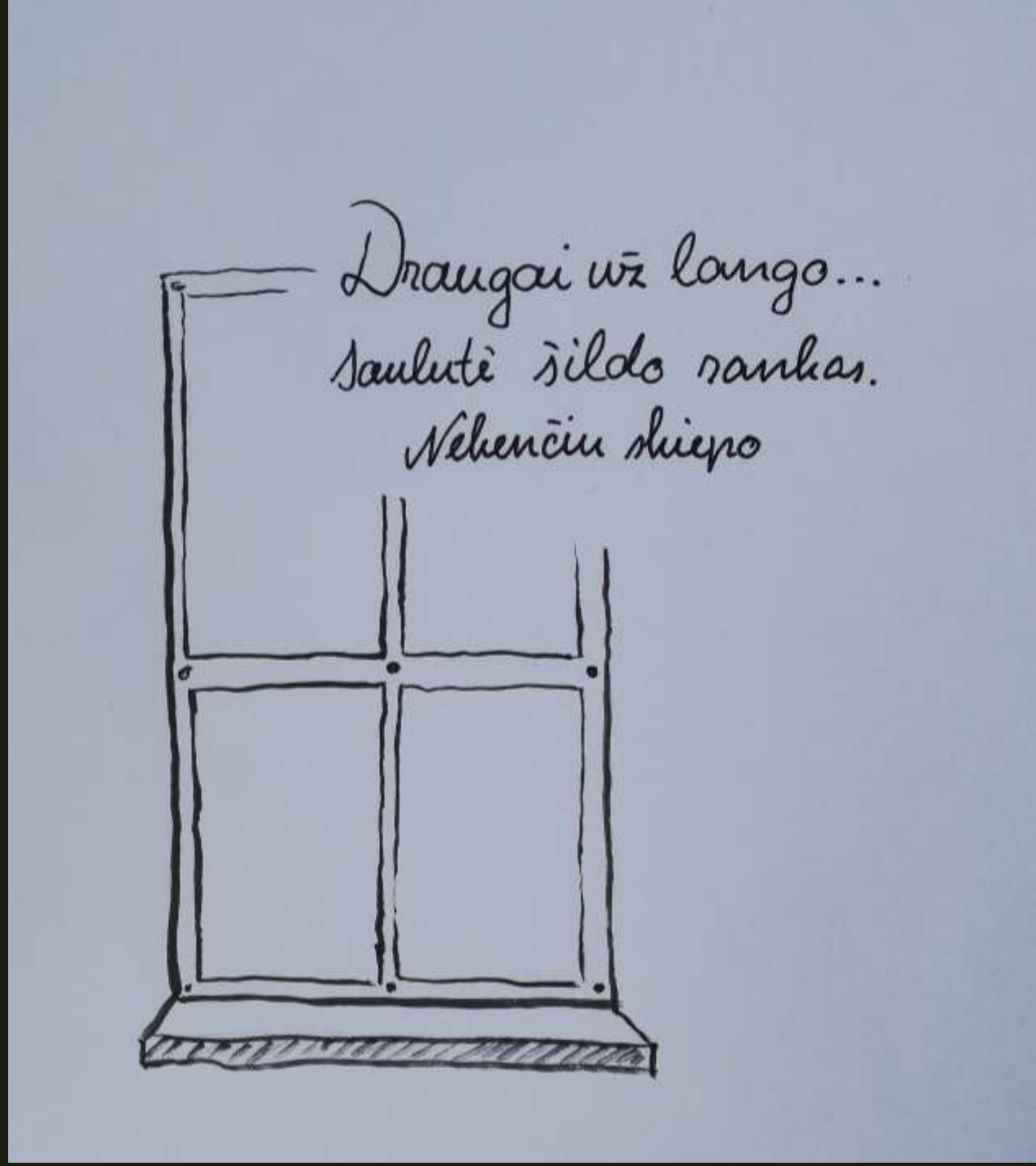

Miškas tylus ir ramus,
paukščiai nečiulba,
vėjas nurimo. Taip
gamta pasiruošia sutikti
galingą audrą.

Žaidžiame slėpynių.
Turiu skaičiuoti ir po to ieškoti kitų. Pagaliau atsimerkiu ir atsigręžiu. Jaučiu, kad kažkas yra šalia, bet tai tik vienatvė.